

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Arbitraal vonnis van 31 december 2013

Kenmerk: 12/38

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:

mr. A. Hammerstein, wonende te Arnhem, voorzitter

drs. E.G. Coerkamp, wonende te 's-Gravenhage

drs. U.F. Hiddema, wonende te Rotterdam

bijgestaan door mr. M.P.D. de Mönnink, griffier,

heeft het navolgende vonnis gewezen

in de zaak van:

1. dr. A., wonende te Z.;

2. dr. B., wonende te Y.;

3. dr. C., wonende te X.;

4. dr. D., wonende te W.,

eisers in conventie,

verweerders in reconventie,

gemachtigde: mr. H.A.J. Stollenwerck,

tegen:

de stichting **E.**,

gevestigd te Z.,

verweerster in conventie,

eiseres in reconventie,

gemachtigde: mr. drs. P. Bergkamp.

Partijen worden aangeduid als eisers en de stichting.

1. De voortzetting van de procedure.

- 1.1 Het Scheidsgerecht verwijst naar zijn vonnissen van 6 mei 2013 en 11 september 2013. De inhoud daarvan geldt als hier herhaald en ingelast.
- 1.2 Beide partijen hebben een memorie na tussenvonnis genomen, eisers onder overlegging van zeven producties en de stichting onder overlegging van 31 producties. De stichting heeft haar eis gewijzigd zoals hierna zal worden besproken.
- 1.3 Daarna hebben beide partijen bij antwoordmemories over en weer op elkaars stellingen gereageerd, eisers onder overlegging van 21 producties en de stichting onder overlegging van de producties 32 tot en met 50.
- 1.4 Bij brief van 12 november 2013 heeft mr. Stollenwerck een kopie van een notariële akte van overdracht aandelen in F. B.V. toegezonden waaruit blijkt dat eisers 3 en 4 hun aandelen aan eisers 1 en 2 hebben verkocht voor € 1,--.

2. De beoordeling van de overgebleven geschilpunten.

- 2.1 Het Scheidsgerecht heeft in het tussenvonnis van 11 september 2013 een voorlopig oordeel gegeven over de financiële vorderingen over en weer. Thans zal daarover definitief worden beslist. Het Scheidsgerecht blijft bij zijn oordeel dat het door de stichting aan eisers gemaakte verwijt dat hun privépraktijk in het ziekenhuis "in strafrechtelijke zin frauduleus" is, misplaatst is. De stichting heeft verzocht om een nadere motivering van dit oordeel. Die motivering komt erop neer dat niet valt in te zien onder welke strafrechtelijke delictsomschrijving het aan eisers verweten handelen of nalaten zou moeten vallen. Nu de stichting met betrekking tot eisers nimmer aangifte heeft gedaan van het plegen van een strafbaar feit, is haar zienswijze ook nooit door de bevoegde strafrechter getoetst. Reeds daarom past het de stichting niet in deze procedure vol te houden dat er wel van strafrechtelijk verwijtbaar handelen sprake is geweest. De verwijzing naar de opinie van een hoogleraar, die vervolgens gemotiveerd is bestreden door een andere hoogleraar, brengt niet mee dat over een en ander anders moet worden geoordeeld. Het Scheidsgerecht acht het strafrechtelijk verwijt aan eisers ook misplaatst omdat de raad van bestuur zich hierover geen prematuur oordeel had mogen aanmatigen. Door dat wel te doen heeft de stichting het conflict in aanzienlijke mate nodeloos doen escaleren.

In conventie

- 2.2 Het Scheidsgerecht blijft bij zijn oordeel dat aan ieder van eisers een vergoeding naar billijkheid toekomt van € 250.000,--. In de hoogte van de vergoeding is verdisconteerd dat eisers pas na verloop van tijd erin zullen slagen als dermatoloog een passend inkomen te verwerven. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht zullen eisers als gevolg van de opzegging een aanzienlijk financieel nadeel lijden door het verlies van de (florerende) praktijk in het ziekenhuis van de stichting, door de zeer waarschijnlijke onmogelijkheid de door hen betaalde goodwill terug te ontvangen, en door het feit dat zij in hun reputatie als medisch specialist zijn beschadigd. De vergoeding is slechts een zeer beperkt deel van de schade die eisers menen te zullen lijden, maar is in overeenstemming met het aandeel dat de stichting heeft in het tussen partijen ontstane conflict. De stichting heeft in een te vroeg stadium ervoor gekozen aan het conflict met de dermatologen een einde te maken door opzegging van de toelatingsovereenkomst met de gehele maatschap dermatologie. Zij behoort zich in de gegeven omstandigheden de financiële belangen van eisers in redelijke mate aan te trekken omdat de ernstige gevolgen van de opzegging voor zover het hun verlies van de praktijk betreft niet volledig ten laste van eisers behoren te komen. Dat het gevolg van de opzegging ook is dat eisers mogelijk concurrerende werkzaamheden verrichten, behoort in dit geval niet tot een vermindering van de vergoeding te leiden. Als de stichting dit gevolg had willen voorkomen, had zij met eisers een afspraak kunnen maken over de overdracht van hun praktijk op de gebruikelijke voorwaarden. De stichting heeft dit kennelijk welbewust niet gedaan. Dan mag zij er niet over klagen dat eisers hun praktijk blijven uitoefenen in haar adherentiegebied. De hoogte van de vergoeding is gebaseerd op een schatting van de goede en de kwade kansen. Dat partijen die kansen met tal van gemotiveerde stellingen zeer verschillend inschatten, brengt mee dat een andere wijze van motivering van deze vergoeding niet mogelijk is. Dat aan eisers ook de nodige verwijten vallen te maken, is volkomen juist, maar leidt niet tot een andere beslissing over de hoogte van de vergoeding.
- 2.3 Eisers hebben opnieuw de opzeggingsgronden aan de orde gesteld. Het Scheidsgerecht heeft echter geoordeeld dat de opzegging in stand dient te blijven, nu herstel van de ernstig verstoorde samenwerking tussen partijen uitgesloten moeten worden geacht reeds omdat daartoe bij de stichting, waaronder management en bestuur van de medische staf zijn begrepen, iedere bereidheid ontbreekt. Nu de opzegging het gevolg is van, en berust op de constatering van, een onherstelbare vertrouwensbreuk waaraan beide partijen schuld hebben, is zij niet onrechtmatig zodat geen grond bestaat voor een financiële schadevergoeding wegens een toerekenbare tekortkoming. Voor een verdergaande vergoeding dan de vergoeding naar billijkheid bestaat ook geen grond omdat eisers de verstoorde verhouding voor een niet onbelangrijk gedeelte zelf hebben veroorzaakt. Zij hebben te weinig gedaan om het conflict binnen normale proporties te houden en zij hebben door de voorzitter van de raad van bestuur persoonlijk aansprakelijk te stellen en een voorlopig getuigenverhoor door te zetten, bijgedragen aan een zodanige escalatie van het conflict dat het mede daardoor onoplosbaar is geworden. Anders dan eisers hebben doen aanvoeren, bestond voor het persisteren bij dit

getuigenverhoor, gelet op hetgeen reeds in deze procedure is beslist over (het

ontbreken van) de beweerdelijke (noodzakelijk: schriftelijke) toestemming tot het starten van een "privépraktijk" binnen het ziekenhuis, geen enkele rechtvaardiging.

- 2.4 De vordering tot inkomensschade tot 16 mei 2013 is niet toewijsbaar op de eerder vermelde gronden. Het Scheidsgerecht houdt vast aan dit oordeel.
- 2.5 De vordering tot betaling van goodwill is – als zodanig - niet toewijsbaar. De stichting is contractueel geen goodwill aan eisers verschuldigd. Voor het overige is het verlies van de kans op het bedingen van goodwill van opvolgers in de praktijk, verdisconteerd in de onder 2.2 bedoelde vergoeding. De stichting is het daarmee niet eens, maar zij ziet eraan voorbij dat eisers allen voor hun praktijk in het ziekenhuis goodwill hebben betaald die als gevolg van de beëindiging van de toelating van een volledige maatschap zonder de mogelijkheid van overdracht, die in redelijkheid geboden had moeten worden, goeddeels is verdampt of waarschijnlijk niet meer te verzilveren is. Het vorenstaande sluit niet uit dat de stichting gehouden blijft aan hetgeen in de toelatingsovereenkomst omtrent de goodwill is bepaald.
- 2.6 Het Scheidsgerecht blijft ook bij zijn oordeel over de afwijzing van de inkomensschade in ZBC G., reeds omdat de opzegging van de toelatingsovereenkomst jegens eisers niet onrechtmatig is, zodat een grondslag voor deze vordering ontbreekt.
- 2.7 Ook met betrekking tot de overige (buitengerechtelijke) kosten komt het Scheidsgerecht niet tot een ander oordeel. Partijen hebben geen nieuwe argumenten aangevoerd die zouden moeten leiden tot een andere waardering van de redelijkheid van deze kosten.
- 2.8 De kosten met betrekking tot het gemiste hoogleraarschap van een van eisers komen, wat er zij van de aannemelijkheid hiervan, niet voor vergoeding in aanmerking wegens het ontbreken van een voldoende causaal verband met gedragingen van de stichting.

In reconventie:

- 2.9 Met betrekking tot de verplichting tot terugbetaling van de schuld van € 290.000,-- komt het Scheidsgerecht niet tot een ander oordeel dan in het tussenvonnis van 11 september 2013. Het feit dat het de bedoeling was van de maatschap een vijfde dermatoloog aan te trekken, kan geen gewicht in de schaal werpen, zoals al is overwogen. Van een verplichting van de stichting om eisers daartoe in staat te stellen is geen sprake geweest. Eisers hebben daartoe geen deugdelijke feitelijke en juridische grondslag aangevoerd. Artikel 8 van de overeenkomst bevat geen garantie waarvan de nakoming thans onmogelijk is, maar is juist door de feiten achterhaald. Daarom kan ook niet staande worden gehouden dat de stichting in schuldeisersverzuim verkeerde, als deze stelling juridisch in dit verband al enige betekenis heeft. Inmiddels heeft de stichting de overeenkomst van geldlening ontbonden wegens het tekortschieten in de nakoming daarvan. Nu deze ontbinding in rechte stand houdt, moeten eisers het resterende bedrag van € 170.393,65 met

rente aan de stichting voldoen zodat de gewijzigde eis op dit punt toewijsbaar is. Hierbij verdient aantekening dat eiseres onder 1 geen partij is geweest bij de overeenkomst van geldlening zodat bij de (definitieve) afrekening daarmee rekening dient te worden gehouden.

- 2.10 Het moge zo zijn dat de stichting zich verplicht voelde tot restitutie van volgens haar ten onrechte door eisers in rekening gebrachte bedragen, daarmee staat niet vast dat de stichting ook werkelijk een vordering op eisers heeft. Van een gehoudenheid van de stichting is echter niet gebleken en dus kan er ook van een regresvordering geen sprake zijn. De verwijzing naar een verplichting als "behoorlijk zorgverlener" kan in dit verband niet tot een afdwingbare betalingsverplichting leiden. De stelling van de stichting dat zij "het niet meer dan normaal" vindt dat deze bedragen aan patiënten zijn betaald, levert evenmin een grond op voor toewijzing van de vordering.
- 2.11 De vordering tot betaling van € 8.779,-- betreft het saldo van de kosten die de stichting meent nog van eisers te vorderen te hebben. Volgens de normale regels van bewijslastverdeling moet de stichting deze gemotiveerd betwiste vordering aantonen. Er is geen goede reden aangevoerd een uitzondering op deze regels aan te nemen, zodat de stichting zich hierover ten onrechte beklagt. De stichting heeft thans echter een uitvoerige en met cijfers gestaafde onderbouwing gegeven van de totale vordering van € 20.779,--, waarvan reeds een gedeelte van € 12.000,-- is betaald. Nu deze onderbouwing door eisers niet voldoende gemotiveerd is betwist, kan de vordering worden toegewezen. Hetgeen eisers in dit verband hebben aangevoerd, kan niet worden beschouwd als een relevante weerlegging van de desbetreffende stellingen van de stichting.
- 2.12 De vordering tot terugbetaling van € 40.774,-- heeft betrekking op een aan eisers verstrekt voorschot van € 180.000,-- als aanvullende vergoeding voor Mohs-operaties. De stichting heeft concreet toegelicht hoe deze vordering is ontstaan. De stelling van eisers dat de stichting deze vordering heeft doen ontstaan, is niet aannemelijk geworden. De korting is weliswaar afgesproken met de zorgverzekeraar, doch niet in te zien valt waarom het aanvaarden van de in feite door de zorgverzekeraar opgelegde korting aan de stichting te verwijten zou zijn. Het risico dat deze toelage (immers aanvulling op het normale tarief) niet uit de definitieve bekostiging kan worden betaald ligt bij eisers. De hoogte van de vordering, waarvan de nauwkeurige berekening blijkt uit de factuur, is niet betwist.
- 2.13 De vordering tot betaling van € 41.389,18 is in rov. 3.21 van het laatste tussenvonnissen voorlopig toewijsbaar geoordeeld. De stichting heeft deze vordering verminderd tot een bedrag van € 34.725,26 door de bedragen over de jaren 2004 tot en met 2007 kwijt te schelden. De stichting heeft de hoogte van de vordering voldoende aannemelijk gemaakt. Nu eisers hun verweer in feite beperken tot het in twijfel trekken van de betrouwbaarheid van de stichting, acht het Scheidsgerecht ook deze vordering als niet voldoende gemotiveerd weersproken toewijsbaar.
- 2.14 Gelet op de wijze van procederen van partijen, acht het Scheidsgerecht redenen van billijkheid aanwezig om te bepalen dat de vorderingen in conventie en in reconventie worden vastgesteld per 11 september 2013 (de datum van het tweede

tussenvonnis) met toekenning van de wettelijke rente en met de bepaling dat partijen de vorderingen over en weer kunnen verrekenen. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht is in de gegeven omstandigheden een andere berekening naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Voor zover meer rente is gevorderd, worden de vorderingen afgewezen. Voor zover andere peildata zijn gehanteerd, geldt hetzelfde. Ten slotte zijn in de afwijzing ook begrepen alle vorderingen voor zover die meer of anders luiden dan hetgeen in de beslissing onder 3 is vermeld. Bij de afrekening verdient de positie van eiseres onder 1 bijzondere aandacht omdat zij pas later tot de maatschap is toegetreden.

2.15 Bij deze uitkomst van de procedure dienen partijen ieder de helft van de kosten van het Scheidsgerecht te dragen en voor het overige ieder de eigen kosten. Daarbij is in aanmerking genomen dat beide partijen eraan hebben bijgedragen dat de processtukken met overgelegde producties tot een disproportionele omvang zijn toegenomen.

3. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitrale vonnis.

In conventie:

- 3.1 De stichting dient tegen kwijting aan ieder van eisers een bedrag van € 250.000,-- te voldoen, met de wettelijke rente vanaf 11 september 2013 tot de dag der voldoening.
- 3.2 De stichting dient aan eisers een bedrag van € 35.000,-- te betalen wegens buitengerechtelijke kosten.
- 3.3 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

In reconventie:

3.4 Eisers dienen tegen kwijting aan de stichting te voldoen:

- a. een bedrag van € 170.393,65 (rov. 2.9)
- b. een bedrag van € 8.779,-- (rov. 2.11)
- c. een bedrag van € 40.774,-- (rov. 2.12)
- d. een bedrag van € 34.725,26 (rov. 2.13),

in alle gevallen met de wettelijke rente vanaf 11 september 2013 tot de dag der voldoening.

3.5 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

In conventie en in reconventie:

3.6 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op een bedrag van € 17.133,97 komen voor rekening van beide partijen, ieder voor de helft, en zullen worden verhaald op de betaalde voorschotten.

3.7 Voor het overige dienen partijen ieder de eigen kosten te dragen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 31 december 2013 en op die datum aan partijen verstuurd.